

blive et vigtigt Princip, om Lønningstillæget skulde optages paa Finantsloven eller ikke, men det paastodes paa ingen Maade, at dette Sidste ubetinget var nødvendigt. Man indrømmede, at der var en Mulighed for at optage det almindelige Lønningstillæg til Embedsmændene i det aarlige Overflag over Statsudgifterne for et enkelt Aar, naar der virkelig var Sandsynlighed for, at dette Tillæg kunde indskrænktes til dette ene Aar; men man gjorde netop opmærksom paa, at dette ikke var Tilfældet ved denne Leilighed, og at det derfor kunde blive betænkeligt at indføre Lønningstillæget paa Finantsloven, idet der endnu var 5 Aar tilbage, inden den foreskrevne Revision af Lønningssløvene skulde foregaa. Og man mente, at, dersom det blev Skik og Brug hvert Aar i 5 Aar at optage disse Lønningstillæg paa Finantsloven, vilde man derved have givet et Præcedens, der kunde medføre, at man undlod at revidere Lønningssløvene, men foretrak at give Bestemmelser derom ved de aarlige Finantslove. Ved denne Maade at behandle Lønningssløvene paa vilde man ikke alene gjøre dem i og for sig ubrugelige, men ogsaa berøve Landsthinget en betydelig Del af den det tilkommende Myndighed til at være med til at bestemme hele Administrationens Organisation. Ved Siden deraf indrømmede man imidlertid, at det var meget muligt, at det høie Folkething, uagtet enkelte Røster derinde netop havde paapeget det politiske Fortræffelige ved at optage disse Bestemmelser paa Finantsloven, dog væsentligt havde gjort det, fordi man angrede ved en Dagsorden at have henlagt det af Regjeringen indbragte Forslag til Lov om et Tillæg til Embeds- og Bestillingsmænd. Det ærede Thing vil erindre, at Landsthinget ved Siden af at udstemme Lønningstillægsbestemmelsen af Finantsloven vedtog det Samme som en særlig Lov saagodt som ordlydende kun med de nødvendige Ordforandringer, og at man gjorde dette, uagtet Landsthinget var og maatte være meget utilfreds med dette Lovforslags Indhold, som indskrænkede Lønningstillæget til de allerlaveste lønede Embeds- og Bestillingsmænd og foreskrev, at Ingen ved dette Tillæg maatte faae Mere end i det højeste 1,250 Rd. Dette Lovforslag forstafede Folkethinget, da det kom ind der, uagtet det fuldstændig var dets eget Forslag som Del af Finantsloven, og jeg tør altsaa mene, at Folkethinget ved denne Beslutning, om ogsaa Landsthinget ikke havde ffult, at der kunde ligge eller laa et Princip deri, i fulbeste Maade selv har stadfæstet, at det var et Princip for dets Vedkommende, at Lønningstillæget skulde gives paa Finantsloven. Om dette vidner ogsaa, at man har gjentaget akkurat det Samme iaar, hvad man vedtog ifjor, og dette vidner da igjen om, hvor megen Ret Landsthinget ifjor havde til at være Frygt for, at det skulde blive Skik og Brug at give stadige Lønningstillæg paa Finants-

loven til samtlige Embeds- og Bestillingsmænd, hvorved man vilde undergive disse Folkethingets Myndighed i langt høiere Grad end Landsthingets. Derom vidner ogsaa et udtrykkeligt Vidnesbyrd, som den ærede Ordfører for Finantsudvalget i Folkethinget ved 3die Behandling førte, idet han sagde, at det hastede ikke med Revisionen af Lønningssløvene; det vilde være rigtigere at give Lønningstillæget indtil 1880 paa de aarlige Finantslove, hvortil der saa blev tilføjet, at disse Bevillinger jo altid vilde have en midlertidig Karakter. Jeg ffønner dog ikke, at en Bevilling, der gives 5 Aar itraf, har en ganske midlertidig Karakter. — Hvad Indholdet af denne Lønningstillægsbestemmelse angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg vil kun sige, at jeg finder det omtrent lige saa utilfræffeligt som det, der blev vedtaget ifjor; ganske vist er man kommen noget høiere op, nemlig til 3200 Kr. eller 1600 Rd., og ganske vist er Tillæget ogsaa noget større nemlig 15 pCt. for Lønninger af indtil 1600 Kr. og 10 pCt. for Lønninger mellem 1600 og 3200 Kr., men det er tilføjet, at ingen Lønning derved maa overstige 3200 Kr. eller 1600 Rd. Det er altsaa det Maal, som det høie Folkething tror at kunne sætte for Embedsmændenes Trængsel til disse Tillæg; men dette Maal er efter min fulbeste Overbevisning aldeles ffelagtigt. Man kan gjerne sige, at de laveste Lønnebe forsaavidt trænge mest, som Dyrtiden har ramt saagodt som alle Livets Fornødenheder, de mest uundværlige med de mere undværlige; men det er fuldkommen afgjort, at mangfoldige Embedsmænd, der i Lønning staa over 1600 Rd. eller imellem 1600 og 3 a 4000 Rd. kan jeg sige omtrent ere ligesaa uheldig stillede som mangfoldige af dem, der ere lavere lønede, fordi de have Udgifter, som de ifølge deres Stilling paa ingen Maade kunne unddrage sig, de kunne ikke tage deres Børn ud af Skolen, de kunne ikke lade deres Kustruer ffure Trapper; Sigt kunne de ikke gjøre efter deres hele sociale Stilling; mange af dem trænge lige saa meget som de, der ere lønede med 1600 Rd.s Indtægt, ja endog helt ned til dem med 800 Rd.s Indtægt. Det er min Mening, og jeg haaber, at det høie Thing vil tage under Overveifelse, naar Sagen kommer til anden Behandling, ikke alene, om denne Bestemmelse ikke maa gaa ud, men ogsaa, om den ikke iaar maa undergaa væsentlige Forandringer, saa at enten Dyrtidstillæget maa indrømmes alle Embedsmænd — om man vil ophøre med Stigningen paa et tidligere Trin, derover skal jeg ikke nu reife noget Spørgsmaal — eller hvis man vil standse paa noget Trin i Lønningsskalaen, dette dog kun maatte med den udtrykkelige Tilfføifelse, at en Revision skal foretages i næste Rigsdagsffamling. For et enkelt Aar gjør det mindre til Sagen, om man gaar op til de højeste Lønninger eller ikke, men hvis Lønningstillæget for en Række af Aar bevilges til de la-